

עמ"ת 17819-01-26 - אהרון רוזנפלד נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 17819-01-26

לפני:	כבוד השופטת דפנה ברק-ארז
העורר:	אהרון רוזנפלד
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
	ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 11.12.2025 במ"ת 54265-11-24 שניתנה על-ידי כבוד השופט ע' מסארוה
תאריך הישיבה:	כ"ד טבת תשפ"ו (13 ינואר 2026)
בשם העורר:	עו"ד אורי קורב, עו"ד יהושע למברגר, עו"ד סיון רוסו
בשם המשיבה:	עו"ד עילית מידן, עו"ד עדי ערד, עו"ד יעל בן שמואל

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 11.12.2025 (מ"ת 54265-11-24, השופט ע' מסארוה), שבה צו איסור היציאה מהארץ בעניינו של העורר נותר בעינו.

רקע והליכים קודמים

2. הפרשה מושא הערר שבפני נדונה בבית משפט זה כבר מספר פעמים ופורטה בהרחבה בהחלטות קודמות (להרחבה, ראו למשל: עשת"ש 12293-12-24 מדינת ישראל נ' פלדשטיין (9.12.2024); עשת"ש 73799-03-25 פלוני נ' מדינת ישראל (10.4.2025); עמ"ת 44905-09-25 רוזנפלד נ' מדינת ישראל (8.10.2025)). על כן, אדרש בתמצית אך לפרטים הנחוצים לעניינו.

3. ביום 21.11.2024 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד העורר ונגד אדם נוסף, אליעזר פלדשטיין, שנתן באותה עת שירותי ייעוץ בלשכת ראש הממשלה (להלן: פלדשטיין). כתב האישום מייחס לעורר עבירות של מסירת ידיעה סודית, שיבוש מהלכי משפט וכן גניבה בידי מורשה. על-פי עובדות כתב האישום, במהלך המלחמה, בעת שהעורר שירת במילואים במערך לביטחון מידע של אגף המודיעין של צה"ל, הוא מסר לפלדשטיין ידיעות סודיות שאליון נחשף במסגרת תפקידו. ידיעות אלה הועברו בהמשך על-ידי פלדשטיין לגורמים שאינם מורשים. בתוך כך, אחת הידיעות פורסמה בתקשורת זרה למרות שהצנזורה הצבאית פסלה את פרסומה בישראל, ובכתב האישום נטען כי הדבר חשף את יכולותיה המודיעיניות של מדינת ישראל באופן שעלול לפגוע בביטחונה, ביחסי החוץ שלה, ולהביא לסיכון בחיי אדם. המשך הדברים יעסוק בעניינו של העורר בלבד.

4. העורר נעצר ביום 27.10.2024 ומעצרו הוארך מעת לעת. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. כאמור, אין צורך לחזור כאן על כל ההחלטות שהתקבלו בעניין מעצרו של העורר וההגבלות שהוחלו עליו. די יהיה בכך שאצין כי באופן מדורג הוסרו המגבלות שהוטלו על העורר: לאחר מספר חודשי מעצר מאחורי סורג וברח העורר הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני; בהמשך, הוא שוחרר ממעצר והושם בתנאים מגבילים בלבד; ובשלב מסוים אף הותרה לו יציאה לעבודה. סבב ההתדיינות האחרון בעניינו הוליד את ההחלטה מושא הערר הנוכחי (הנזכרת בפתח הדברים) שבה ביטל בית המשפט המחוזי את מרבית התנאים המגבילים, וחלף זאת קבע כי תיאסר עליו גישה "מידע צבאי מכל סוג". לצד זאת, נקבע כי הערבות שהוטלו על העורר והאיסור על יציאתו מן הארץ יוותרו בעינם. המדינה הגישה ערר על כך, אך במעמד הדיון קיבלה את המלצתו של בית משפט זה למשוך אותו, בכפוף להותרת המגבלות שעניין איסור על יצירת קשר עם מעורבים ועדים בפרשה ומגבלות על העלאת תכנים יזומים ברשתות החברתיות על כן (עמ"ת 42298-12-25, הנשיא י' עמית). כך, סלע המחלוקת שנותר הוא ההגבלה על יציאה לחו"ל - שלא נדונה במישרין במסגרת הערר שהגישה המדינה.

הערר הנוכחי

5. הערר דנן מכון כאמור נגד הותרתו של צו איסור היציאה מן הארץ על כנו. באופן קונקרטי יותר, נטען בערר כי הסרתו של הצו מוצדקת, בין היתר, נוכח התמשכותו הצפויה של ההליך, כרסום נטען בתשתית הראייתית, חוות הדעת החיובית של שירות המבחן וכן נסיבותיו האישיות של העורר המלמדות על כך שאין לו כל כוונה להימלט מהדין (בהיותו בעל משפחה ואב לשני ילדים פעוטים).

6. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 1.1.2026 העורר הגיש בקשה לבית המשפט המחוזי על מנת שזה יתיר לו לצאת לטיול משפחתי קונקרטי בחוץ לארץ בסוף חודש פברואר 2026. ביום 7.1.2026 הוגשה תגובה מטעם המדינה ובה היא התנגדה לבקשת היציאה מן הארץ. בקשה זו תלויה ועומדת בבית המשפט המחוזי והדיון בה נקבע ליום 27.1.2026. יובהר כי בשונה מהבקשה האמורה, הערר

שבפני מכוון להסרת עצם האיסור על יציאתו של העורר מן הארץ (במנותק מנסיעה זו או אחרת). כן יוער כי בערר דנן הוסבר כי סד הזמנים הסטטוטורי הוא שהוביל את העורר להגשת הערר לבית משפט זה עוד בטרם הכריע בית המשפט המחוזי בבקשה הספציפית.

7. הדיון בערר התקיים בפני ביום 13.1.2026. בפתח הדיון הבהרתי לבאי-כוחו של העורר כי אין מקום לכך שבית משפט זה ידון לראשונה בטענות לכרסום בראיות שלא נבחנו לגופן בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מושא הערר. באי-כוחו של העורר הבהירו כי יתמקדו אפוא בטיעון שאינו נוגע לפן הראייתי, תוך שמירת האפשרות להעלות טענות במישור זה במסגרתו של הליך מתאים אחר.

8. בעיקרו של דבר, באי-כוחו של העורר טענו כי משפטו מתמשך, וכי בשל מעורבות נטענת של גורמים נוספים שטרם התקבלה החלטה אם יוגש נגדם כתב אישום, קיים חשש להתמשכות משמעותית נוספת שלו. עוד הוטעם כי לפי חוות הדעת העדכנית של גורמי הביטחון שהוגשה לבית המשפט המחוזי, קיימת הפחתה במסוכנות שנשקפת כיום מהעורר. כן נטען כי אין מקום לחשוש להימלטות מן הדין כאשר מדובר במי שחיו נטועים בישראל ומשפחתו חיה בה. עוד הוסבר כי מעבר לחופשה המשפחתית האמורה העורר נדרש, במסגרת עבודתו הנוכחית בחברה טכנולוגית, לטוס לנסיעות עבודה בחו"ל כחלק מתפקידו בצוות מקצועי.

9. מנגד, באת-כוח המדינה טענה כי דין הערר להידחות. באת-כוח המדינה התייחסה למסוכנות העולה מן העורר, בשים לב לעבירות המיוחסות לו, וטענה כי יש מקום לחשוש להימלטותו של העורר כאשר מדובר במי שמחזיק גם באזרחות אמריקנית ובנסיבות שבהן צפוי לו עונש חמור אם יורשע. לבסוף, המדינה הטעימה כי בכל מקרה אין מקום לעגן הסדר קבוע שיאפשר לעורר יציאה מן הארץ, להבדיל מדיון בבקשות פרטניות כשצו איסור היציאה מן הארץ נותר על כנו.

10. במענה לדברים אלו, הדגישו באי-כוח העורר כי הם נכונים לכך שבמסגרת הסרת האיסור על יציאתו מן הארץ, ייקבע מנגנון שיכלול הפקדות משמעותיות, ערבים, וכן דיווח מבעוד מועד על כל נסיעה מתוכננת. לצד זאת, באי-כוח העורר הוסיפו כי הם נכונים גם לצמצם את טענותיהם בערר הנוכחי ליציאה מן הארץ לצרכי החופשה המשפחתית שצוינה ולנסיעות עבודה.

דיון והכרעה

11. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בכתב ובעל-פה אני סבורה שדין הערר להתקבל בעיקרו. בפתח הדברים, יוער כי הקביעה בדבר איסור היציאה מן הארץ לא נדונה בפירוט בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מושא הערר, ובכלל זאת לא נבחנו התנאים הקבועים בדיון ביחס לסוגיה זו. על פני הדברים, די היה בכך כדי להשיב את העניין לדיון מנומק בבית המשפט המחוזי. עם זאת, משהערר הוגש והצדדים טענו בפני, ראיתי ליתן החלטה, בכפוף להשלמת הפרטים היישומיים בבית המשפט

המחוזי.

12. כידוע, על מנת להכריע בסוגיה בה עסקינן, יש לערוך איזון בין הזכות לצאת מן הארץ - הנגזרת מחופש התנועה ואשר מעוגנת בסעיף 6(א) לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו - לבין האינטרס הציבורי בניהולם התקין של הליכים פליימיים. בתוך כך, ובהתאם להוראתו של סעיף 48(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) בעת החלטה על איסור יציאה מן הארץ יש לבחון האם קיימת אפשרות סבירה שיציאתו של נאשם מהארץ תוביל לסיכול ההליך המשפטי נגדו (ראו גם: בש"פ 5474/14 מדינת ישראל נ' אוחנה, פסקאות 22-23 (28.8.2014); בש"פ 6834/19 רייבון נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (7.11.2019)). במסגרת הבחינה האמורה יובאו בחשבון, בין השאר, העבירות המיוחסות לנאשם והנסיבות שבהן בוצעו, השלב שבו מצוי ההליך הפלילי, חומרת העונש הצפוי לנאשם אם יורשע, וכן נסיבותיו האישיות (ראו למשל: בש"פ 1746/10 ניימן נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (26.4.2010)). יחד עם זאת, כפי שקובע סעיף 48(ב)(2) לחוק המעצרים, על בית המשפט לבחון האם ניתן להבטיח את תקינותו של ההליך הפלילי באמצעים חמורים פחות כגון הפקדת ערובה גבוהה (ראו גם: בש"פ 3120/06 מדינת ישראל נ' בניאורשווילי, פסקה 8 (27.4.2006)).

13. מן הכלל אל הפרט - אכן, כתב האישום שהוגש נגד העורר הוא חמור ביותר ובכך אין להמעיט. לצד זאת, דומה כי ההליך הפלילי בעניינו של העורר רחוק מלהסתיים, בין השאר על רקע מעורבותם הנטענת של גורמים נוספים והשלב שבו נמצא ההליך בנוגע אליהם. כמו כן, ניתן להתרשם כי העבירות החמורות שבהן העורר נכשל לכאורה אינן מאפיינות את אורחות חייו. מכל מקום, מאחר שהעורר אינו חשוף כעת לחומר ביטחוני, וההגבלה בהקשר זה בעינה עומדת, דומה כי הסכנה הנשקפת מן העורר בהיבט האמור הצטמצמה, כפי שתואר גם בחוות הדעת של הגורמים הביטחוניים. עוד ניתן לייחס משקל לכך שמרכז חייו - כפי שנלמד מן הפן המשפחתי והתעסוקתי - הוא, לכל הדעות, בישראל. כן יש לייחס משקל לחשיבות הנודעת לכך שחייו של העורר עולים על דרך הישר במסגרת מקום עבודתו הנוכחי וכי לא נרשמו לחובתו הפרות של תנאי השחרור. בהינתן הדברים האמורים, אני מוצאת כי ייתכן ובמקרה דנן ניתן להפיג את החשש של הימלטות מהדין באמצעים חמורים פחות מאיסור גורף על יציאתו מן הארץ, כפי שהציעו באי-כוח העורר. זאת, לאחר בחינה מדוקדקת של הנושא בבית המשפט המחוזי.

14. אשר על כן, אני סבורה שיש לקבל את הערר במובן זה שהדיון בנושא עצם איסור היציאה של העורר מן הארץ יחזור לבית המשפט המחוזי. זה יבחן את הסוגיה מתוך מגמה לקבוע הסדרים מתאימים (והדוקים) שיאפשרו יציאה לחו"ל לצורכי עבודה, כמו גם לצורך החופשה החד-פעמית שמדובר בה כעת ושדיון לגביה כבר נקבע בבית המשפט המחוזי. למותר לציין כי ההסדרים האמורים יכללו ערבויות משמעותיות, שאותן ייקבע בית המשפט המחוזי כמיטב חכמתו, ובהן תיכלל כמובן גם הפקדה של כלל הדרכונים שברשותו של העורר (תוך קביעת מנגנון לקבלת הדרכון הישראלי בלבד לצורך מימוש היציאה מן הארץ). כמו כן, התנאים יסדירו מתווה למתן הודעה מראש טרם כל נסיעה מתוכננת.

15. סוף דבר: הערר מתקבל בעיקרו כמפורט לעיל בפסקה 14.

ניתנה היום, ב' שבט תשפ"ו (20 ינואר 2026).

דפנה ברק-ארז
שופטת